

tagelse for Dagen kunde hun ikke faa ham til at udtale sig derom, hvad der tilsidst krænkede hende en Smule.

Første Juledag fulgte Per hende til Højmesse i Bøstrup Kirke. Hofjægmesteren befandt sig ilde og maatte blive hjemme. Salmesangen var netop begyndt, da de kom ind i Kirken. Med den ene Haand i Kjolelommen gik Pastor Blomberg frem og tilbage i Kirkens Midtergang og nikkede omkring til Venner og Bekendte paa samme Tid, som han sang med kraftig Røst. Af og til standsede han nedenfor Trappen til Koret og skuede ud over det tætfyldte Kirkerum, mens hans Ansigt lyste af evangelisk Glæde.

Pers Blik havde straks søgt Inger, der sad ovre i den modsatte Stolerække ved Siden af sin Moder. Hun var helt sortklædt, hvad der gav hendes lysblonde Skikkelse en egen fin og blid Ynde. Ikke en eneste Gang løftede hun Øjnene fra sin Salmebog. Selv ved Lyden af det Silkebrus, hvormed Hofjægmesterinden overalt anmeldte sit Komme, og som havde faaet hendes Moder til at vende sig om for at hilse, saae hun ikke op. Derimod havde hendes Kinder meget tydelig skiftet Farve; og Per tog dette som et Sejrstegn og fik heftig Hjertebanken.

Efter Gudstjenesten blev han og Hofjægmesterinden tillige med nogle andre af Dagens Kirkegængere buden over i Præstegaarden til Kaffe. Disse Kaffeindbydelser, som altid foretoges af Præsten personlig, var Dragesæden i den blombergske Menighed. Der blev altid givet nøje Agt paa og holdt et indviklet Regnskab over, hvem denne Udmærkelse blev til Del. I Præstegaarden traf Per fire Bønder med tilhørende Koner, paa hvis Ansigter der med forskellig Skrift men lige tydeligt stod skrevet, at de hørte til Egnens velstaaende og indflydelsesrige Personer. At Pastor Blomberg kunde have nogen bestemt Hensigt med at føre ham sammen med disse Folk, faldt ham ikke ind, endda Præsten var besynderlig ivrig for at faa ham forestillet for dem alle. Reguleringsarbejdet blev nu heller ikke bragt paa Bane fra nogen af Siderne, og desuden varede Sammenkomsten ikke stort mere end en halv Timestid. Præsten skulde til Sidsttjeneste i Annekset og tilkendegav selv, at man skulde gaa. Først brød